seſt kui üks neiſt minu haua eeſt hoolt kannab, saab see üksi need sadatuhat rubla eneſelle, on neid aga mitu, siis saab see summa aunsaste nende keskis jäutud, kõikidele ühe palju. Peaks aga juhtuma, et ühe aasta sees kellegile meele ei tulegi minu hauda kohendada, siis saab kõik see summa kaa weel meie linna waeste jäuks jäema.“

Kõik pealtkuuljad olid kahwatand näust, ühed häbi, teised wiha pärast, et naad nii wäga hoolimatta olid surnud härra Sorelli haua pärast olnud. Olga üksi aga löi punaseks palgeist, et tema oma kiitust selle testamendi sõnadest kuulis; rõõmu pärast, nagu räägiks nende lahkunud sõber lahkeid tänamise sõnu tema wastu, ja hing jäi t'al rindu kinni, kui see peale mõtles, et sadatuhat rubla nii äkkitselt tema pidid olema. See suur hulk raha oli kaa õunistuseks noore neiu käes, seſt sellega on ta igapidi palju head mõistnud teha, nii kui kaa suurt kasu saata.

Sedawiisi oli üks käsi teist pesnud. Olga näitas wähäma andi eeſt tõeliku tänu üles ja weel hauast ulatas lahkund Sorelli härra käsi teda weel suurema andiga tänama.

Teised kõik aga kahetsesid isieneses: oh, meie rumalad! — aga mis see kõik enam aitas; seſt aima annab süda ausat palka saab!

Weel üks naljatükike suuresſt Klausist ja wäikesest Klausist.

On juba mõnda aastat tagasi, et kord ühes kalendris naljakas lugemine oli suuresſt Klausist oma rumala tarkusega ja wäikesest Klausist oma targa rumalusega ja kuidas esimene wiimase läbi wiimaks otsa sai. Suur Klaus oli ülepea üks edew kergats, kes kõik tahtis teada, aga ühtigi ei mõistnud.

Juhtus t'al kord jälle äppardus mõisa-härraga, et see teda pidi nuhtluse alla saatma, seſt suur Klaus oli suurt pettust teinud. Ometi lubas mõisa-härra teda siiski lahti mõista, kui mehike temale nelja küsimiste peale teaks wastust anda. Need neli küsimist aga ähwardasid suure Klausi pisukest mõistust hoopis metsa wiia ja need kolm päewa, mis talle järelmõtlemiseks olid antud, olid t'al päris piinapäewad. Juba esimese päewa õhtul tahtis ta meelt äraheita, teisel päewal kiskus ta oma juures hinge hädas mõne hea peutäie junkseid peast ja kolmandamal päewal lõuna ajal wõttis ta labida kätte ja läks metsa. Seal ühe pool kuinud kuuse kõrwas hakkas auku maa sisse kaewama. Kui ta weel alles tööl oli, tuli wäike Klaus lustilikult seda teed mööda ja küsis, mis teine seal tehta.